

Chán Võ Phú

Hắn thức dậy, tay quờ sang bên cạnh. Chỉ còn lại một chút hơi ấm còn sót lại nơi tấm nệm bị lồm xồm xuống. Hắn xoay người về phía ấy, thờ dài. Hắn nhìn đồng hồ tay, đã mười một giờ trưa. Hắn trở mình, cố nhắm mắt tính nướng thêm tí nữa hầu bù lại cho những ngày mệt nhọc trong tuần qua. Hắn càng cố nhắm mắt, càng thấy khó khăn.

Ánh sáng chói, xuyên qua từ bức màn, rọi vào mắt hắn. Hắn vói tay lấy chiếc gối phủ kín đầu và ghì, mạnh xuống. Cảm giác bị ngộp làm hắn chán nản, hết muốn ngủ. Hắn vươn vai đứng dậy, vào phòng tắm. Hắn rửa mặt, đánh răng qua loa rồi vào phòng thay đồ. Hắn vói tay lấy chùm chìa khóa, xuống hầm ra ga ra, đề máy xe, và phóng mất hút.

Hắn là Tiến. Phan Văn Tiến, tiến sĩ, kỹ sư điện toán. Hiện hắn đang làm cho quốc hội Mỹ tại Crystal City, tiểu bang Virginia. Năm nay hắn 39 tuổi, tóc hắn đã bạc. Bạc một cách thâm hại. Người ta bảo tóc hắn bạc tại vì hắn làm việc quá độ, suy nghĩ quá nhiều...

Đêm qua, như mọi đêm cuối tuần, Liên đến phòng hắn, đợi hắn. Nàng đã nấu nhiều món ăn mà hắn thích để cho hắn thưởng thức. Hắn thích nhất là món cà kèo kho keo và canh chua chả cá thác lác. Vừa về đến nhà là hắn ôm chầm lấy Liên vuốt ve, mơn trớn...

Sau buổi cơm tối, hắn ôm chầm lấy Liên... Thế rồi hai người quấn lấy nhau trong chăn ấm. Mặc cho ngoài kia tuyết rơi, mặc cho trời đất, mặc cho thiên hạ chê cười... Cả hắn và Liên đều không ngại.

Cuối tháng sáu năm 1978, gia đình Liên gồm chồng và một con cùng hắn vượt biển. Năm đó, hắn chỉ là một thằng bé 15. Còn Liên đã là vợ của một thầy giáo của trường hắn học. Sau bao ngày lênh đênh trên biển. Không may, tàu họ gặp hải tặc. Thế là những trận ẩu đả, nổi loạn, đâm chém trên tàu...

Đàn ông một bên, đàn bà một bên.

Mặc cho Liên gào thét, kêu cứu, Thành, chồng Liên, cứ đứng đó im thin thít. Người Thành run rẩy, sợ sệt. Bỗng lúc đó, không biết sao, máu hắn lại trào lên. Bắc kẻ hòng súng kề cận. Hắn quơ tay quét thẳng cầm súng rồi xông tới giúp Liên thoát khỏi sự ô nhục.

Sau ngày định cư, Liên hờ hững với chồng, lại chăm sóc hắn nhiều hơn. Liên lo cho hắn miếng cơm, mảnh áo. Nhờ vậy mà hắn học hành đỗ đạt.

Cứ mỗi cuối tuần là Liên đến với hắn. Mặc cho bạn bè, người thân dị nghị. Mặc cho luân thường đạo lý. Mặc cho tất cả. Hắn sống chung với Liên. Nhưng chỉ lên lút vào dịp cuối tuần. Nhiều lúc hắn suy nghĩ, mặc cho tất cả. Hắn nhất quyết cưới Liên. Nhưng Liên nhất quyết không chịu vậy, viện cớ không muốn phá đi cuộc đời của hắn.

Đang nghĩ lơ mơ về Liên, bỗng.

Ầm!...

Hắn dựng xe. Đến khi người ta lôi hắn ra khỏi xe, hắn chỉ còn là cái xác không hồn.